

Με τα πολλά καταλήξαμε στα κρατητήρια. Εκεί, μεταξύ άλλων, επιβεβαιώσαμε ότι το κρατητήριο της ΓΑΔΑ, όπως και τα περισσότερα τμήματα της χώρας, λειτουργεί ως άτυπο κέντρο κράτησης μεταναστών “χωρίς χαρτιά”. Τις δυο μέρες που μείναμε εκεί γνωρίσαμε ανθρώπους από ασία και αφρική που κρατούνται για μήνες χωρίς να έχουν τελέσει κάποιο ποινικό αδίκημα και γυναίκες ρομά, θύματα των επιχειρήσεων “καλλωπισμού” του κέντρου της αθήνας. Ανθρώπους στους οποίους αρνούνται στοιχειώδη δικαιώματα που οι περισσότεροι από εμάς ως “έλληνες πολίτες” απολαμβάνουμε ακόμα και από τη θέση του κρατούμενου ή του κατηγορούμενου. Ορισμένοι ήταν ήδη 6 μήνες σε διάφορα τμήματα και οι περισσότεροι δεν ήταν σε θέση να γνωρίζουν πολύ βασικά στοιχεία για το μέλλον που τους επιφυλάσσεται. Ούτε για το πού και πόσο θα κρατηθούν, ούτε για το αν και πότε θα απελαθούν. Άνθρωποι που παρ’ όλα αυτά ξέρουν να μένουν αξιοπρεπείς και χαμογελαστοί. Μοιραστήκαμε τα λίγα πράγματα που μας επιτρέπονταν εκεί μέσα, ανταλλάξαμε εμπειρίες και απόψεις, αποχωριστήκαμε με συγκίνηση και επιβεβαιώσαμε πως η αλληλεγγύη και το βίωμα της κοινής θέσης είναι αυτό που δίνει δύναμη και κουράγιο μέσα σε εκείνο το ζόφο.

Την κυριακή το πρωί πηγαίνουμε στη σήμανση και στη συνέχεια περνάμε εισαγγελέα. Εκεί το παραφουσκωμένο κατηγορητήριο των μπάτσων μετατρέπεται σε δυο πλημμελήματα - “επικίνδυνες σωματικές βλάβες”, “αντίσταση κατά της αρχής” - και ξαναπερνάμε την τυπική διαδικασία μέχρι να επιστρέψουμε στα κρατητήρια. Όμως αυτή τη φορά κάτι δεν πάει καλά. Ενώ σε όλους μας παραδίδονται οι ταυτότητες, στο σύντροφο Ε.Μ., που είναι αλβανικής καταγωγής, του κρατάνε το διαβατήριο χωρίς να μας εξηγούν το λόγο, πράγμα που μας βάζει σε υποψίες. Παρά τις διαμαρτυρίες μας, το ίδιο συμβαίνει και το επόμενο πρωί λίγο πριν ξεκινήσουμε για τα δικαστήρια. Στην αίθουσα του δικαστηρίου πια, μέχρι να αρχίσει η διαδικασία, μαθαίνουμε από τους δικηγόρους ότι για τον σύντροφό μας υπάρχει εντολή κράτησης από την αστυνομία με σκοπό την απέλαση. Προφανώς, οι μπάτσοι ενεργοποιούν τη διάταξη που υφίσταται στον καινούργιο μεταναστευτικό κώδικα, η οποία τους δίνει το δικαίωμα να κρατάνε και να απελαύνουν μετανάστες, εφόσον οι ίδιοι κρίνουν ότι αποτελούν κίνδυνο για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια. Είναι η ίδια περίπτωση με τους δύο μικροπωλητές από την ΑΣΟΕΕ, οι οποίοι, παρά το γεγονός ότι αθωώθηκαν από το δικαστήριο, συνεχίζουν να κρατούνται στο Α.Τ. εξαρχείων.

Το δικαστήριο αποφασίζει την αναβολή της δίκης για τις 8/1/14 και μας αφήνει ελεύθερους. Παρ’ όλα αυτά, οι μπάτσοι επιμένουν στην κράτηση του συντρόφου. Οι σύντροφοι/ισσες που βρίσκονται στην αίθουσα με την μαχητική τους στάση προσπαθούν να αποτρέψουν την όλη διαδικασία. Επικρατεί αναστάτωση, η έδρα βρίσκεται σε αμηχανία καθώς εγκαλείται από το ακροατήριο, η δύναμη της αστυνομίας που βρίσκεται στην αίθουσα χάνει τον έλεγχο, ενώ τελικά χρειάζεται η παρέμβαση των ματ για να ολοκληρωθεί η απαγωγή του συντρόφου. Στη συνέχεια, ο Ε.Μ. οδηγείται στα κολαστήρια της πέτρου ράλλη, όπου ταλαιπωρείται μια μέρα μέχρι την απελευθέρωσή του το επόμενο μεσημέρι. Μια σημείωση μόνο για την συνθήκη που επικρατεί εκεί: μεγάλο μέρος των έγκλειστων δήλωναν ότι θα προτιμούσαν να βρίσκονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, όπως η αμυγδαλέζα, παρά στη μαύρη τρύπα του “αλλοδαπών”. Λίγο νωρίτερα στη ΓΑΔΑ κρατούμενοι μας είχαν πει την ίδια - τηρουμένων των αναλογιών - ιστορία: καλύτερα εδώ, παρά στο Α.Τ. του άγιου παντελεήμονα... Μεταξύ κόλασης και κόλασης.

Παρά την ταλαιπωρία που υποστήκαμε και το γεγονός ότι αντιμετωπίζουμε κατηγορίες, από αυτή την εμπειρία βγαίνουμε πιο δυνατές και δυνατοί. Και αυτό το οφείλουμε πρώτα απ’ όλα σε όλες τις συντρόφισσες και τους συντρόφους που αγκάλιασαν τον αγώνα μας, που βρέθηκαν το σάββατο το βράδυ και τη δευτέρα το απόγευμα έξω από τη ΓΑΔΑ, την κυριακή και τη δευτέρα στα δικαστήρια, την τρίτη το πρωί στην πέτρου ράλλη. Το οφείλουμε στα αμήχανα βλέμματα των μπάτσων, όταν κάθε προσπάθειά τους να μας σπάσουν σε μονάδες έπεφτε στο κενό. Το οφείλουμε, τέλος, σε εκείνους τους κρατούμενους, μετανάστες ή μη, που, παρά το γεγονός ότι έχουν πιαστεί στα δίχτυα της μηχανής, υπό τις πιο δυσμενείς συνθήκες, παραμένουν αξιοπρεπείς, μαχητικοί και ανθρώπινοι.

Από εδώ και στο εξής, συνεχίζουμε πιο σίγουροι/ες για τις επιλογές μας, πιο αποφασισμένοι/ες για τη σημασία τους σε τούτη τη δυστοπία.

Γιατί χρειαζόμαστε ο ένας τον άλλο για να γκρεμίσουμε τα τείχη που χωρίζουν εμάς από τους άλλους.